

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 56.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366745952/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Marmorsphinx, som syntes ham var den skønne Corúla – og han vaagnede.

Da han slog Øinene op, stod der et ungt Menneske ved hans Seng, i hvem han ufeilbarlig troede at gjenkjende Pagen Floristan.

«Undskyld mig min Herre! – sagde den fremmede Yngling – at jeg fortæller Dem saa tidlig! min Herskerinde Prindsesse Goldini har sendt mig til Dem, for at udbede mig Tilladelse til at afinale Dem.»

«De vil nok sige Grevinde Corúla» – afbrød Arnold ham; men holdt strax inde igjen og gned sine Øine, for at see, om han ikke drømte endnu.

«Jeg er Prindsessens Page» – vedblev Ynglingen.

«Ja vist – svarede Arnold – jeg kjender Dem jo nok – jeg kjender dem jo nok ikke, vil jeg sige. Tag ikke ilde op – vedblev han – jeg er endnu ikke rigtig vaagen, som De mærker. Hvem er den Grevinde – eller Prindsesse vil jeg sige, som De taler om?»

«En Dame, som interesserer sig meget for Dem, og maaskee kunde skaffe Dem vigtige Oplysninger om deres Fødsel og Herkomst naar De gunstigt vilde tillade» ... her begyndte han allerede at gøre nogle Træk med en Blyant i sin Tegnebog.

«Var det ikke bedre, om jeg personligen fremstillede mig for Grevinden – sagde nu Arnold hurtig, og gjorde Mine til at staa op, men undsaae sig derved for den Fremmede – jeg vilde gerne lære den ædelmødige Dame at kjende, som tager saa megen Døel i min Skjæbne; maaskee ogsaa en Sammenkomst kunde oplyse Et og Andet fra igaar – hvad jeg vil sige – fra min Barndom, mener jeg – det er jo om min Fødsel og Herkomst, Grevinden vil give mig Oplysning.»

«Ganske rigtig, min Herre! men incognito, og derfor er det, Prindsessen ikke ønsker at see Dem selv endnu; men deres Skikkelse og livagtige Billede.»

«Hvad siger De – afbrød Arnold ham urolig – mit livagtige Billede, mit andet Jeg vil hun see; ja saa – det træffer De maaskee bedst, naar jeg er ude; – forstaae mig ret, min Herre! jeg mener kun, at jeg ligner mig selv meest, og naar De har mig, saa har De ogsaa mit livagtige Billede. Jeg ønsker ikke heller, at see det skilt fra min Person, eller med andre Ord, min Herre, jeg ønsker ikke at see mig selv, det skee paa hvad Maade det vil, jeg mener naturligviis ved Penslen – Jeg har al Respekt for Konsten; men jeg har saa mine Aarsager derfor, det er en Grille, som De maa hoide mig tilgode – Jeg mener, man kan